

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΤΟΤΕ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀποχαρκτηθῶ, εἴτε ὁ Γαστών. Ὁρεβούρα, κυρία.

Καὶ παίρνοντας τὸ χέρι μου, τὸ ἔφερε μὲ μιὰ ψυχρὴ ἀβρότητα στὰ ζεῦλι του.

Κατόπιν ὑποκλίθηκε ἑλαφρὰ καὶ ἐβγήκε ἔξω. Ἔτσι ἔμεινα μόνη τὴν ἐπαύριον κιάλας τοῦ γάμου μέσα στὸν ἀπεραντο αὐτὸ πύργο, τοῦ ὁποῖου εἶμαι τώρα ἡ οἰκοδόμητονα. Ἔχω βέβαια κοντά μου τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γαστόνος, τὴν χαριτωμένη Ἰουλία, ἡ ὁποία μ' ἀγαπᾷ ἔξαρθετικά, μὰ δὲν φτάνει βέβαια ἡ ἀγάπη της γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὴν πύργη τῆς καρδιάς μου.

Ἄλλοιμονο! ἀγαπημένη μου Μάρθα, εἶμαι δυστυχισμένη. Θὰ σ' εὐγνωμονοῦσα ἀείριως ἂν ἐρχόσουν στὸ Σατινὺ νὰ περάσεις μαζί μου μερικὲς ἡμέρες.

Σὲ φιλῶ, ἡ ἀφοσιωμένη σου φίλη ΚΛΑΡΑ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

***

(Ἡ μαρκησία Κλάρα ντὲ Σατινὺ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελμόν). ΠΑΡΙΣΙ.

Ἀγαπημένη μου Μάρθα, πέντε μῆνες κλείνουν ἀκριβῶς σήμερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου μὲ τὸ Γάστονα. Πέντε μῆνες ἐγκαταλείψεως καὶ περιφρονήσεως ἐκ μέρους του! Φαντάσου! οὐτ' ἓνα γράμμα δὲν μοῦ ἔστειλε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἂν καὶ μοῦ στέλνει ταχυτάδια διὰ τὰ τελευταία φιλολογικὰ βιβλία, κοπιήματα, τουλάχιστες, ἀκόμα καὶ λουλούδια.

Τὸ καλοκαίρι πέρασε καὶ τὸ φθινόπωρο ξαναγύρισε γιὰ νὰ γεμίσῃ μὲ μεγαλειότερη ἀόμοια μελαγχολία τὴν ψυχὴ μου. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτο μου πολὺ ἄσχημα. Μοῦ ἔχει κοπεῖ ἐντελῶς ἡ ὄρεξις καὶ νιώθω μιὰ μεγάλη ἀδυναμία. Ἡ Ἰουλία ἐπιμένει νὰ προσκαλέσομαι γιὰρὸ, μὰ ἐγὼ δὲν θέλω. Ἐπίσης τῆς ἀπαγορεύω ἀσπρηὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Γάστονα. Ποιὸς ὁ λόγος ἄλλωστε; Δὲν ἔπαυσε καμμιὰ ἐλπίς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ μένα.

Καθὼς μαθαίνο, ὁ Γαστόν κάνει στὸ Παρίσι μιὰ πολὺ κοσμικὴ ζοή. Εἶνε πάντα ὁ ἐλεγκτὸς προσκεκλημένος ὄλων τῶν ἀριστοκρατικῶν σαλονιῶν, μέσα στὰ ὁποία θριαμβεῖει μὲ τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν γοητεία του. Ἡ Ἰουλία μοῦ ἔλεγε, ὅτι, ὅπως τῆς ἔγραψε σ' ἓνα σύντομο γράμμα του, σκοπεῖ νὰ φύγῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες γιὰ ἓνα μεγάλο ταξεῖδι στὴν Ἀνατολή. Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι δὲν σκοπεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ σύντομα στὸ Σατινὺ. Ποιὸς ξέρει!... Μπορεῖ νὰ λείψῃ ἓνα—δύο χρόνια ἀκόμα. Ἄλλὰ τί τὸν ἐνδιαφέρει!...

Βλέπω ὅμως μὲ λύπη μου, ὅτι καὶ σὲ μὲ ἔξαγασες. Οὐτὲ δέχτηκες τὴν πρόκλησίν μου νὰ ρθῆς στὸ Σατινὺ, οὔτε καὶ στὰ γράμματά μου ἀπαντᾷς πειὰ τακτικά. Γιατί;

Πάντως ἐγὼ οὔτε σὲ ἔσχησ, οὔτε ἔπαυρα νὰ σ' ἀγαπῶ....

Σὲ φιλῶ, ΚΛΑΡΑ.

***

(Ἡ Ἰουλία ντὲ Σατινὺ πρὸς τὸν ἀδελφὸ τῆς Γάστονα). ΠΑΡΙΣΙ.

Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, ἔλαβα τὸ τελευταῖο σου γράμμα, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραψες, ὅτι σκοπεῖς νὰ κάνῃς ἓνα μεγάλο ταξεῖδι στὴν Ἀνατολὴ καὶ σπεύδω νὰ σοῦ γράψω πρὶν φύγεις γιὰ τὸ ταξεῖδι σου αὐτὸ, γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσω μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποία ἀγνοεῖς.

Λοιπὸν, ἀδελφέ μου, ἡ Κλάρα δὲν εἶνε καλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἀδυνατίζει καὶ γλωμαίζει. Στὸ τραπέζι δὲν τρώει σχεδὸν τίποτε καὶ μένει διαρκῶς κλεισμένη στὰ διαμερίσματά της. Πολλὲς φορὲς πρὸς πύρα κοντά της, γιὰ νὰ τῆς κρατήσω συντροφιά, εἶδα τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα. Δὲν θέλει ὅμως νὰ μοῦ πῇ τί ἔχει, οὔτε καὶ μ' ἀρνεῖται νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γιὰρὸ. Ἐπίσης μοῦ ἀπαγορεύει νὰ σὲ εἰδοποιήσω γιὰ τὴν κατάσταση της, μὰ ἐγὼ, παραβαίνοντας τὴν ἐντολή της, σοῦ γράφω κρυφά.

Πρόκει, Γαστόν, πρὶν φύγεις γιὰ τὸ ταξεῖδι σου, νὰ ρθῆς ἐδῶ. Πρᾶγμα! Φοβάμαι πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Κλάρας μας. Φοβάμαι μήπως ἂν ἀρθῆσαι νὰ γυρίσῃς, θὰ εἶνε πειὰ ἀργά....

Σὲ φιλῶ, ἡ ἀδελφὴ σου ΙΟΥΛΙΑ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

(Ἡ μαρκησία Κλάρα ντὲ Σατινὺ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελμόν).

ΠΑΡΙΣΙ.

Ἀγαπημένη μου Μάρθα, σὲ σύλλυποῦμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸ θάνατο τῆς φτωχῆς σου μητέρας, τὸν ὁποῖο μοῦ ἀνήγγειλες στὴν ἐπιστολὴ σου... Ὅποτε γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραψες; Κι' ἀγαπητῆ μου, καὶ ἀρνήσε μὲ νὰ χῆσο μαζί, ἔτσι καὶ ἀπὸ μακριά, μερικὰ δάκρυα γιὰ τὴν ἀσύγγειλη μητέρα σου πού τόσο μ' ἀγαπᾷσε καὶ μὲ συμπνοῦσε γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες δυστυχίες μου.

Ἄκουσε τώρα καὶ τὰ δικὰ μου, ἀφοῦ σ' ἐνδιαφέρει τόσο ἡ θλιβερὴ μου ἱστορία :

Ὁ Γαστόν βρίσκεται ἐδῶ πρὸς μᾶς ἑβδομάδος. Γύρισε ἐντελῶς ἀπεροδόγητα, τὴ στιγμὴ μάλιστα πρὸ νόμισα πὸς εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ ταξεῖδι του στὴν Ἀνατολή. Τὸ περασμένο Σάββατο εἶχα πάει μὲ τὸ ἀμάξι στὸ γειτονικὸ χωριὸ Σατινὺ, γιὰ νὰ ἴδω μερικὲς φτωχὲς οἰκογένειες, τὶς ὁποῖες προστατεύω. Ἐκεῖ, ἄφηρα τὸ ἀμάξι στὴν πλατεία καὶ ἀφοῦ εἶπα στὸν ἀμαξᾶ νὰ μὲ περιμένῃ, ξεκίνησα περὶ γιὰ νὰ κάνω τὶς ἐπισκέψεις μου. Ὁ καιρὸς ἦταν βροχερὸς καὶ ὁ δρόμος γεμάτος λάσπη. Μὰ δὲν εἶχα προχωρήσει οὔτε δέκα βήματα, ὅταν εἶδα ἔξωρα ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο ἓνα μεγάλο πολυτέλες ἀμάξι, τρέχοντας μὲ ὅλο τὸν κωλυσιεσμὸ τῶν ἄλλων του.

Δὲν τοῦ ἔδωσα προσοχή καὶ θέλησα νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου. Μὰ ἔξαφνα, ὅταν τὸ ἀμάξι ἔφτασε στὸ σημεῖο πού βρισκόμουν ἐγὼ, στάθηκε ἀτόμα καὶ ἔνας κομπὸς κύριος, τὸν ὁποῖο στὴν ἀρχὴ δὲν ἀναγνώρισα, πήδηξε ἀπ' αὐτὸ καὶ διευθύνθηκε γοργὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐμμεῖνα τότε κατὰπληρητῆ, ἀναγνωρίζοντας στὸ πρόσωπό του τὸ Γάστονα.

—Σεῖς ἐδῶ; φησίσαι, ἐνῶ ἐκεῖνος μοῦ φίλοσε τὸ χέρι.

—Ναί, ἐγὼ, μοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας. Δὲν μὲ περιμένετε; Μὰ τί θέλετε μ' αὐτὸ τὸν ἔλενο καρὸ ἐδῶ; Γιατί δὲν χρησιμοποιοῦσατε ἀμάξι;

—Τὸ ἀμάξι μὲ περιμένει στὴν πλατεία, τοῦ ἀπάντησα, δείχνοντάς το συγχρόνως. Ἀλλὰ θέλησα νὰ περπατήσω, γιὰ νὰ ξεμουδιάσω λίγο. Πηγαίνο γιὰ ἴδω μερικὲς φτωχὲς οἰκογένειες...

—Νομίζω πὸς θὰ μποροῦσατε ν' ἀναβλέψετε τὴν ἐπίσκεψίν σας αὐτὴ γιὰ μιὰ καλύτερη ἡμέρα. Δὲν φιλιάγεστε καθόλου. Γι' αὐτὸ εἶστε τόσο γλομῆ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ θέλησα νὰ τοῦ πῶ : «Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει σᾶς ἂν εἶμαι γλομῆ;» ἀλλὰ κρατήθηκα.

—Ὅπως ὄχι, ἐπρόσθεσε ὁ Γαστόν μὲ σοβαρὴ φωνή. Ἄς γυρίσωμε τώρα στὸν πύργο καὶ βλέπετε αἴφω τοὺς προστατευομένους σας.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πέρασε τὸ μπράτσο του στὸ δικὸ μου καὶ μ' ὄδηγησε ὡς τ' ἀμάξι του, στὸ ὁποῖο μὲ βοήθησε ν' ἀνεβῶ. Κατόπιν κάθησε στὸ πλάι μου καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε γιὰ τὸν πύργο, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ἀμαξᾶς εἰδοποίησε τὸ σινάδελφό του πὸς μὲ εἶχε φέρει στὸ χωριὸ νὰ γυρίσῃ καὶ αὐτὸς εἰσω.

Κομῆ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς ἀνταπόλῃζομε μερικὲς τυπικὲς κουβέντες μὲ τὸ Γάστονα, μὰ ἔνωσθη τὸ βλέμμα του τόσο ἐπιμῶνα κορυφωμένο ἐπάνω μου, ὥστε εἶχα διαρκῶς

χαμηλωμένα τὰ μάτια μου.

Στὸν πύργο μὲ συνόδευσεν ὡς τὰ διαμερίσματά μου καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη καὶ αὐτὸς στὰ δικὰ του, γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ταξιδιωτικὸ κοστοῦμα του, λέγοντάς μου ὅτι θὰ μὲ ξαναβλέπετε σὲ λίγο.

Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ μαῦρος ἵπποδότης του Ἀλῆς, ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ κύριός του μὲ περιμένει σπὴ βιβλιοθήκη. Τὸν βέβαια νὰ μὲ περιμένῃ βροχιος, μὲ κιάλια ἀνυπομονησια.

—Δὲν ἐννοῶ, μοῦ εἶπε ἀμέσως, γιὰτί παραμυλεῖτε τόσο τὴν ὑγεία σας. Δὲν κάνετε καθόλου καλά. Γιατί εἶσθε τόσο ἀδύνατοι;

—Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτὸ; ρώτησα μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῶ.

Περιμένα νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ στὸν ἴδιο τόνο, ἀλλὰ παραδόξως ὁ Γαστόν μοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἥσυχμ, σχεδὸν γλυκία :

—Ναί, μ' ἐνδιαφέρει, Κλάρα. Δὲν σᾶς κρύβω μάλιστα, ὅτι ἔ-

Ἐνας κομπὸς κύριος διευθύνθηκε γοργὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

να γυμνάσει έτσι βιαστικά μονάχα για σάς. Ξέρω πως ή υγεία σας έχει κλονιστεί....

—Μή άνησχετε για μένα. Άν έγω ατία ν' αναβάλετε το ταξείδι σας στην Άνατολή, ληστούμαι πολύ, πάρα πολύ. Δεν θα ήθελα ποτέ να στρωθείτε μα τέτοια έξωφρενη άπόλαση.

'Ο Γαστών με κίτταξε μερικά στιγμές στά μάτια, άλλα τώρα το βλέμμα του δεν είχε πια τίποτε το άγέροχο.

—'Ω! Έκοιμε μελαγχολικά. Τέτοιες άπολαύσεις τις ξαναβρίσκει κανείς όποτε θέλει. 'Η εύταγία όμως βρίζεται άλλοι... κ' ήμα τη χάσει κανείς μά φορά, δεν την ξαναβρίσκει ποτέ.. Άκούστε όμως. Είδοποίησα δυό γκατρούς, οι όποιοι θα ρθούν αύριο να σάς ίδούν. Μην άρνησθε! 'Όχι! Σ' αυτό το ζήτημα δεν δέχομαι καμιά άπόλυτως άφρησι. Πρέπει να ανακητέσετε την υγεία σας, Άκούτε;

Τά λόγια αυτά τού έλεπε με τόση ειλικρίνεια κ' ενδιαφέρον, ώστε δεν βέλησα να τον δυσαρεστήσω.

—Έξ άλλου, πρέπει να γίνετε γρήγορα καλά, για να δεχθίτε τους ξένους μας.

—Ποιούς ξένους; ρώτησα εγώ, μη καταλαβαίνοντας.

—Με συγκοιρείτε, έκανε ο Γαστών, άλλα ξέγυσα να σάς πω, ότι έχω προσκάλεσει στο Σατινά μερικούς συγγενείς μου και φίλους μου για την περίοδο τού κνηνημού. Ξέρω θα κάνετε έπιστήμως την εμφάνισή σας ως μακαρίσια ντε Σατινά. Σας δυσαρεστεί αυτό;

—Ναι, τού απάντησα εγώ με ειλικρίνεια. 'Ο κόσμος με τρομάζει...

—Μή φοβάστε, βελθε ο Γαστών. Δεν ύπόχει κανείς λόγος να φοβάστε. Θα σάς βοηθήσω άλλοστε κ' έχω στην ύποδοχή τους. Άλλα πρό παντός πρέπει να γίνετε καλά...

Τότε τόν ρώτησα ποιού ήσαν οι προσκαλεσμένοι του κ' άπόμεινα αστασιμένη, άκούγοντας τά όνόματά τους. Μεταξύ αυτών, απεικονιζαν όλοι τους ο πρόγηνι Έρφεός τού Άνσελτ, ο πρόγηνι Άντόνιος—Ναυκόλον, άνειρός τού Μεγάλου Ναυκόλοντος, ο μέγας δουξ της Αυστριας Αύγουστος με τη σύζυγού του, ή όποια εινε εξαδέλφη μας, ο Γαστάνος μεγιστάν μαρκήσιος Άλόνσος της Σεγκοβίας, οι στρατάρχα ντε Φουά και Πάλλετι κ' άραετοι άλλοι εντατοίχαι της ανωτάτης Εδρρωπαικής άριστοκρατίας.

Ήξερα βέβαια πως ο Γαστών είχε σχέση και με βασιλείς άκόμα κ' ότι συχνά είχε φιλοξενηθεί σε ήγεμονικά άνάτοια, μα τώρα πού θα φιλοξενούσα εγώ όλες αυτές τις προσκεκλημένες τρυφές...

'Ο Γαστών φαινετα, μάντεψε τις σκέψεις μου και μου είπε:

—Μή σάς θαμπώνουν τά όνόματά τους.

Μή άνησχετε. Άντί να θαμπωθίτε σεεί, είμαι βέβαιος πως θα τούς θαμπώσετε όλους....

Και χαμογελώντας έπρόσθεσε:

—Θα τού δητε.... Θα τού δητε!... Άλλα πρό παντός πρέπει να γίνετε καλά. Αυτό εινε το σπουδαιότερο, Όλα τ' άλλα άποτελούν δευτερευόντα ζήτηματα.

Μου έκανε εντύπωση το ενδιαφέρον του για την υγεία μου κ' ή αλήθεια εινε, ότι με συγκοιούσε κάπως, έπειτ' από τόσων μηνών εγκατάλειψι με έμερους του. Νά είχε μετακοήσει τάχα για τά λόγια πού μου είχε πει κατά την παρουσία των γάμων μας και για την κατόαν συμπεριφορά του. Ποιός ξέρει; Πάντως αυτός ούτε ήπειρηγού μου έκανε για ήμ' αυτά. Φανόταν σαν να τά είχε ξεχάσει. 'Η σπάζει τόν απέναντί μου δεν είχε βέβαια την τρυφερότητα πού είχε πρό της θλιβερχής φυγής μου με τόν Μερασέ, μα δεν ήταν πια εικονική, ούτε τά λόγια του σαρκαστικά. Μου μιλούσε σοβαρά και θα έλεγε ίσως, ότι ο τόνος της φωνής του είχε κάποιια πάρα.

Έγώ πάλι προσπαθούσα να φανώμαι όσο το δυνατόν πιο ψυχρή κ' άδιάφορη μαζί του. Φοβόμουν καμιά έρωτική παγίδα εν μερους του, Φοβόμουν δηλαδή μήπως ήθελε να μ' εκδικηθή, κίνουτας με να τον άγαθήσω.... Έξ άλλου, αν ενδιαφερόταν για την υγεία μου, δεν ήταν καθόλου άπαιθον να τού έκανε αυτό, για να είμαι καλά, όταν θα ρθόντουσαν οι προσκαλεσμένοι του και να μπορέσω να τούς ύποδεχτώ.

—Και τώρα, μου είπε, έλάτε να σάς δείξω τις καινούργιες σας τουκαλέττες.

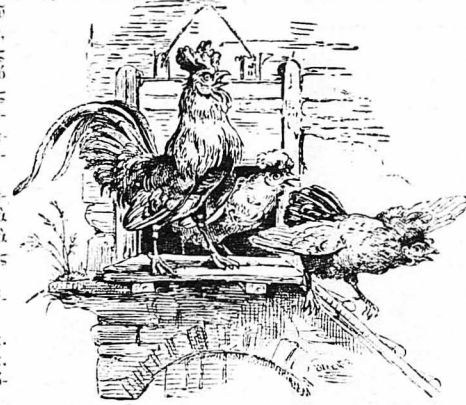
Και λέγοντας τά λόγια αυτά, μ' ώδήγησε στο διπλανό διαμέρισμα. Έβριενα κατάπληκτη και θαμπωμένη, άντικρύζοντας τόν πλούτο τών φορεμάτων, τά όποια μου είχε φέροι! 'Ω! ήσαν πραγματικώς βιοσιλέτες τουκαλέττες!

'Ο Γαστών, βλέποντας την κατάπληξί μου, χαμογελούσε ίκανοπνημένος.

—Σας είχαριστώ! τραίλισα εγώ. Μα τί τις θέλατε όλες αυτές τις τουκαλέττες; Έχω ήδη τόσες!...

—Μιά ωραία γυναίκα, είπε τότε εκεινός, όσες τουκαλέττες κ' αν έχει, δεν τις φτάνουν.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

"Ένα γράμμα από την πατρίδα. "Όπου εμφανίζεται ο κύτκράτωρ. Τί περιείχε το γράμμα. Για να μη λείψη άπ' το γάμο της αδελφής σου. 'Ο ύπναρχς Βαναρός αξιωματικός. Πώς πιάστηκε αιχμάλωτος. 'Η παράδosis τού Στρασβούργου. Πώς φέρονται οι γενναίοι, κτλ. κτλ.

Κατά τη διάρκεια του Γαλλογερμανικού πολέμου τού 1870, όταν οι Γερμανοί πολιορκούσαν το Παρισι, κάποιος στρατιώτης από την περιφέρεια του Μοζεμβούργου, έλαβε ένα γράμμα από την πατρίδα του. Κι' επειδή είχε καιρό να λάβη ειδήσεις από την οικογένειά του, άρχισε να το διαβάσει με λαχτάρα και συγκίνηση.

Καθώς όμως ήταν βυθισμένος στην ανάγνωση, άκουσε πίσω του μια άουνηθήσιτη κίνησι. Γύρισε τότε και είδε ταρωμένους τόν αυτοκράτωρα της Γερμανίας, τόν διάδοχο και την άουλονθία τους. 'Ο αυτοκράτωρ, βλέποντας το στρατιώτη έτσι τρωμαγμένο και το γράμμα να τού πέφτη από τά χέρια, πήγε κοντά του και τόν ρώτησε:

—'Ε, φίλαρχο μου! Πήρες γράμμα από τη μηρητή σου;

—'Όχι, Μεγαλειότητα. Άπό τόν πατέρα μου.

—Άν δεν έχει μυστικά, μου τού δίνεις και μένα να το διαβάσω;

'Ο στρατιώτης τόδωσε κ' ο αυτοκράτωρ διάβασε τα εξής:

"Υστερ' από δυό βδομάδες παντρεύουμε την αδελφή σου. 'Η άπουσία σου θα μās στενοχωρήσει όλους και προπάντων τη γρηά σου μητέρα. Δεν πειράζει όμως. Πολύμα τους Γάλλους και δός τους να καταλάβουν για να κλεισουν τά βρωμοστόματά τους".

'Ο αυτοκράτωρ ξανάδωσε την έπιστολή στον κάτοχό της και άναχώρησε. Άλλά σε λίγο, ο τυχερός στρατιώτης έλαβε δεκαπενθήμερη άδεια κ' έτσι μπόρεσε να παρευρεθί στο γάμο της αδελφής του.

***

Κατά την άνακαισίληψη της 'Οριέντης από τους Γάλλους συνέβη το εξής νόστιμο: Ένας Βαναρός αξιωματικός από κείνους πού ύπηρτουσαν στο στρατό της κατοχής, άφού καίωσε ύπερβολικά όλη την ήμέρα, γύρισε το βράδι στο κατάλυμά του —στο σπίτι ενός ένταπιου Γάλλου— και κοιμήθηκε. Έπειδή όμως ήταν πολύ κουρασμένος, παράγγειλε στον ύπηρητή του να μην τόν ξυτηνήσει, ό,τι κ' αν συνέβαινε.

"Όταν ξυμέρωσε, ο στρατιώτης άκουσε τά τύματα τών Γερμανικών συνταγματίων πού έφταναν από την πόλι, άλλα σύμφωνα με έργαση, δεν τόλμησε να ξυτηνήσει τόν κούριό του. "Όταν δέ μπήξε στην 'Οριένθη ο Γαλλικός στρατός, τότε πια πήγε ο ίδιος ο οικοδεσπότης να ξυτηνήσει τόν ξένο του.

—Λοιχα, σήκο! τού φώναξε. Χήρς ήσουν κουταράχις μου. Σήμερα είσαι αιχμάλωτός μου!

—Άλήθεια; ρώτησε τριβοντας τά μάτια του ο Βαναρός.

—Μάλιστα.

—Καλά λοιπόν! άποκρίθηκε ο αξιωματικός.

Και γυρίζοντας στον ύπηρητή του, πρόσθεσε:

—Φρίτς! Δόσε, σε παρακαλώ, στον οικοδεσπότη τά ξήρη μας! Και γυρίζοντας από το άλλο πλευρό, ξανακοιμήθηκε.

***

Κατά τόν ίδιο πόλεμο, οι δυό αντίπαλοι στρατοί συμφώνησαν να παραδοθί το Στρασβούργο στα γερμανικά συντάγματα. Ένας Γερμανός αξιωματικός πήγε τότε μαζί τών τέσσερες στρατιώτες και πήγε να καταλάβη το φρούτιο της πόλεως. Άλλά οι Γάλλοι στρατιώτες, 20 χιλιάδες περίπου, έξεμάνησαν κ' ένας από αυτούς άπείλησε να τόν σοτώσει, αν προχωρούσε περσισότερο.

—Ένας γενναίος πολεμικής, απάντησε ο Γερμανός αξιωματικός, δεν δολοφονεί ποτέ έναν έπίσης γενναίο έλληρό του.

Τά θαρραλέα αυτά λόγια φιλολόγησαν τόσο πολύ τόν έρεθισμένο Γάλλο, ώστε για να φανή έπιστοιός απέναντι τού αντιπαλιού, έκαμε κομμάρτια τού τουφέκι του.

Το παράδειγμα του έμυμήθηκαν και πολλοί άλλοι Γάλλοι στρατιώτες κ' έτσι ο Γερμανός αξιωματικός, προχωρώντας μαζί με τούς τέσσερες οπαδούς τού άνάμεσα στα σπασμένα βιλα, έφτασε μέχρι της άκροπόλεως και ζήτησε τó φρούτιο του στρατηγού Ουόλις.

'Ο Ουόλις τόν εδέχτηκε άμέσως και τού είπε με θαυμασμό:

—Φέλε μου, σάς συγγνώμη από τά βράθη της καρδιάς μου για την ήρωική σας στάσι.

Έφτασαν λίγα θαρραλέα λόγια σας για να κείμουν χιλιάδες Γάλλοι να σπάσουν τά όπλα τους και να σάς αφήσουν να περάσετε. Ρίξτε ένα βλέμμα γύρω σας, και θα δητε πόση καταστροφή προξενήσατε, πέντε σεεί, μέσα σε τόσες χιλιάδες....